

Publicerad 2010-03-14 22:46 av Kristian Lind

Kan ett brustet förtroende repareras?

Försent

- "Det är inte för sent!"; intalar jag mig, gång på gång.

Avgrunden som öppnat sig, hotar att sluka mig i ett fång!

- "Kan inte vara sant!"; Önskar att kedjan av händelser, aldrig hänt.

Förnekande söker jag efter kryphål, varvar lögner med tunna argument.

För handen över pannan, där kallsvetten brutit ut.

Ångesten kramar åt mig mer och mer, för var minut.

- "Nej, nej! Det får inte vara sant!" Kall inombords, hickar jag efter tårar.

- "Min vän, om vi fortsätter så här, så är det bara oss själva vi sårar!";

läser jag från ditt avskedsbrev, medan mitt hjärta och min värld går i bitar.

Min väns sarkasm; - "Det är så det går, när man endast på kärleken förlitar".

Vad finns det mer att tro och hoppas på, när äkthet provas och vardagen tär?

Ingenting jag gjort, skulle betyda något, om det inte vore för jag höll dig kär.

Den dröm jag försökt förverkliga, tynar bort, liksom minnena av dig. De förtärs av smärta.

- "Det är för sent"; övertygar jag mig själv, medan det blöder, från mitt brustna hjärta.

Det finns inget, som kan blåsa nytt liv, i den illusion, jag närt i mina tankar.

I mörkrets timmar, sörjer jag det liv vi kunnat haft, om vi orkat lägga ankar.

Skriven 2007-09-17 | Kristian Lind © 1999-2010

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kristian Lind med Poeter.se id #32612 innehar upphovsrätten